

Dejte mi kousek louky

Marta Kubišová

Jsem zoufale šedivá zátoka
jsem zoufale šedivej kout
a loď, co by padla mi do oka,
ta miluje proud.

Člun oklikou mine břeh můj
a marně bych volala: "Stůj !"
Jsem zoufale šedivá zátoka,
jsem zapadlej kout.

Dejte mi kousek louky zelený,
než mě jed samoty otráví,
nežli mě v poutech
sevře ten ostnatej drá-át.

Dejte mi kousek louky zelený,
já se tam položím do trávy,
tam bude lehčí snít,
že mě někdo má rád.

Jsem parcela, kde se nic nestaví,
jsem nádraží, kde není vlak,
mý lásky jsou prostě jen představy,
sen skončí, co pak ?

Proč nikdo jen nepřiletí,
kdo vzal by mě do objetí ?
Jsem parcela, kde se nic nestaví,
jsem prostě jen tak.

Dejte mi kousek louky zelený,
než mě jed samoty otráví,
nežli mě v poutech
sevře ten ostnatej drát.
Dejte mi kousek louky zelený,
já se tam položím do trávy,
tam bude lehčí snít,
že mě někdo má rád.

Jsem hospoda, kde je ti do breku,
jsem sama, jak na okně mříž.
Kde jen tě mám, kde jsi, můj Monteku ?
Kde jsi můj Monteku ? Že nepřicházíš ?
Že nepřicházíš, že nepřicházíš,
že nepřicházíš, že nepřicházíš ?